

ΑΡΙΘ. 16. ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'

ΠΕΜΠΤΗ 12 Φεβρουαρίου 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΕΤΕΙΝΟΣ

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

Θ.Α.

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΟΣ ΕΡΩΣ

Πρός αποφυγήν παντός ενδοιασμού και αμφιβολίας, τὸ «Φλέρτ» δηλοῦν ὅτι τὰ γραφεῖά του ἐξακολουθοῦν νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὸ λαμπρὸν ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου μέγαρον τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ἐβδομάδα μὲ δύο σπουδαῖα γεγονότα θὰ ἀπασχολήσωμεν πρὸ πάντων τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς τοῦ «Φλέρτ». Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἄλλως τε συναντῶνται εἰς μίαν περιεργωτάτην σύμπτωσιν, ὅτι δι' αὐτῶν ἐμβῆκαν δύο διαφορετικὰ πράγματα: ἐμβῆκεν ἡ σαρακοστή, ἐμβῆκε καὶ ὁ Διευθυντῆς τοῦ «Φλέρτ» εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἡ δὲ διαφορά μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν γεγονότων ἔγκειται ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς:

Ὅτι διὰ μὲν τὴν Τεσσαρακοστὴν τὸ μπάσιμον αὐτὸ ἔχει τεσσαράκοντα ἡμέρας, διὰ δὲ τὸ «Φλέρτ»... παρὰ μίαν τεσσαράκοντα!

Κατόπιν τῆς τιμωρίας αὐτῆς, ὁ κ. Πετεινὸς ἀπεφάσισε πλέον νὰ σωφρονισθῆ καὶ νὰ περιορισθῆ μόνον εἰς τὰς κόττας· διότι μέχρι τοῦδε τὸ εἶχε παραξενокτακιάσει εἰς τὴν κατάχρησιν, εἶχε δὲ ἐξευτελίσει καὶ αὐτὴν τὴν γραμματικὴν, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς τὰς κόττας τὰς εἶχε ἀναδιπλασιάσει καὶ μεταβάλλῃ εἰς κοκότας.

Τόσον δὲ χριστιανὸς πλέον ἀπεφάσισε νὰ γείνη, ὥστε εἰσελθὼν εἰς τὴν φυλακὴν παρήγειλε καὶ τοῦ κατεσκευάσαν ἕνα ράσσον μὲ πλατῶν ποδόγυρον. ἂν ὄχι διὰ τίποτε ἄλλο, τοῦλάχιστον διὰ νὰ ξεθυμαίνῃ ἐπὶ τοῦ ἰδίου του ποδόγυρου, πρὸς διασκέδασιν τῆς μοναξίας του. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὅμως διεδόθη ὅτι οἱ καλόγηροι διαργάνωσαν συνωμοσίαν κατὰ τοῦ Μητροπολίτου, παρητήθη καὶ τῆς ιδέας τοῦ ράσσον ἐκ φόβου μήπως κατηγορηθῆ, ὅτι μετὰ τὰς κυρίας σκοπεύει νὰ διαφθείρῃ καὶ τοὺς καλογήρους.

Ἡμεῖς ὅμως μὲ τὴν εἰσοδὸν τῆς Σαρακοστῆς μεταβάλλομεν πλέον ἐντελῶς πρόγραμμα, καὶ ἔστω τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῶν ἀναγνώστων μας. Α. χ. εἰς κάμμιν εἰκόνα μας δὲν θὰ φανῆ πλέον κυρία γυμνή, ἀπὸ δὲ τὰ ἀνδρῆκα σακκάκια θὰ καταργήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς ὀριστικῶς τὰ μανίκια.

Αἱ ἐπεξηγήσεις τῶν εἰκόνων μας θὰ γράφονται πλέον λατινιστὶ καὶ θὰ ἔχουν καθαρῶς φιλολογικὴν ἀξίαν, πρὸς τοῦτο δὲ προσετέθη μεταξὺ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μας καὶ ὁ σεβαστὸς καθηγητῆς κύριος Μιστριώτης, ὅστις θὰ μᾶς δίδῃ τὴν γνώμην του διὰ τὰς διαφόρους κλίσεις ..τῶν εἰκονιζομένων κυριῶν.

Εἰς μίαν λ. χ. εἰκόνα, ὅπου ἕνας γέρον θὰ εὐρίσκειται εἰς ἰδιαίτερον σουπὲ μὲ μίαν κυρίαν, ὁ σεβαστὸς συνεργάτης μας θὰ γράφῃ κάτωθεν: «Ἐδῶ μετὰ τὸ σουπῆνον, πρέπει ἀπαρατίτως ν' ἀκολουθῆσθαι τὸ γεροῦνδιον.

Ἐὰν δὲ, κατὰ παραδρομὴν, τύχη καὶ κάμμία εἰκὼν, κατὰ τὴν ὁποίαν κἀνένας ἄνδρας θὰ εὐ-

ρίσκειται γονυπετῆς ἐνώπιον κάμμινς γυναικός, ἕτερος συνεργάτης μας, προσληφθεὶς εἰδικῶς διὰ τὴν Τεσσαρακοστὴν, ὁ πρῶν ἠγούμενος Πεντέλης, θὰ γράφῃ κάτωθεν:

«Ἐδῶ, εὐλογημένοι χριστιανοί, γίνεται παράκλησις καὶ μὴ σκανδαλισθῆτε.

Ὁ δὲ φιλολογικὸς συνεργάτης μας θὰ προσθέτῃ:

«Ἡ δὲ παράκλησις, ὡς ἐκ τῆς Τεσσαρακοστῆς πρέπει νὰ γίνεται εἰς ἔγκλεισιν, ... ἐντὸς κρεββατοκάμαρας, εὐκτικῶν».

Ἐπίσης ὁ ἅγιος; ἠγούμενος καὶ πολῦτιμος συνεργάτης μας θὰ καθιερώσῃ νέον εἶδος συμβολικῆς εἰκονογραφικῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ φαίνεται τίποτε ἐκ τῶν σωμάτων, παρὰ μόνον αἱ γλῶσσαι καθὼ δὲ προερχόμεναι αὐταὶ ἀπὸ ἱερωμένον, θ' ἀποτελέσουν ἐντελῶς ἰδιαίτερον σύστημα, καλούμενον ἱερογλυφικόν.

Ὁ αὐτὸς ἅγιος συνεργάτης μας καθ' ἐκάστην Πέμπτην, ἀναλαμβάνει εὐγενῶς νὰ ἐξηγῆ ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος καὶ τῶν γνώσεων τὸν διὰ μακρᾶς ἀναλύσεως εἰς τὰς εὐλαβεῖς ἀναγνώστριάς μας τὸ τί σημαίνει εἰς τὴν ἰδιαίτεραν γλῶσσαν τῶν καλογήρων ἡ ἐπίκλησις «Κύριε τῶν δυνάμεων».

Τοιοτοτρόπως τὸ «Φλέρτ» λαμβάνει πλέον χαρακτῆρα ἐντελῶς ἀκαδημαϊκοῦ φύλλου, ἢ μᾶλλον φιλολογικοῦ. Διότι ἐὰν εἶνε ἀκαδημαϊκόν, πιθανὸν νὰ καταδιωχθῆ ἐκ νέου, ἀφοῦ ἡ Ἀκαδημία, ὡς γνωστὸν, ἔχει τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἐξωθεν ὀλογύμνους, ἀποτελοῦσα ἐν εἶδος «Φλέρτ» οἰκονομικοῦ. Δι' αὐτὸ δὲ φαίνεται δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ν' ἀνοιχθῆ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΦΥΛΑΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ. Ὁ Πετεινὸς 35 ἡμέρες. — Αἱ ἐπισκέψεις καὶ τὰ συλλυπητήρια. («Ἔργον μὲ πολλὰς πράξεις εἰς 35 ἡμέρας»). Ἀποκρηὰ στῆ φυλακῆ, (Δράμα μὲ φρίκην καὶ κινδύαν). Σήμερα δὲν μοῦφεραν πακέτο. (Τραγικὸς μονόλογος τοῦ Πετεινοῦ).

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ. Ἡ Ἐρμημία καὶ ἡ Νέκρα. (Δράματα, τὰ ὁποῖα θὰ διαρκέσουν μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς λιανῆς). — Ἐπέραςε τὸ Καρναβάλι; (*Ἀμφίβολος μονόλογος, ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ τῆς ἀξιοτίμου κυρίας Καθαρᾶς Δευτέρας).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ. Ἡ Κουρκουσουριά. Ἡ Τάδε καὶ ἡ Δεῖνα. Τὰ παρασκήνια τῶν χορῶν. (*Ἔργον εἰς πολλὰς γλώσσας).

ΣΥΝΟΙΚΙΑΙ. Τὰ κούλουμα καὶ ἐργολαβία σαρακοστιανῆ. — Ἀχ! πῶς περνούσαμε ... Σὰς ἀγαπῶ θανασίμως καὶ μετὰ ταραμᾶ. (*Ἔργα ποῦ γίνονται καὶ δὲν λέγονται).

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ. Μὰ διατὶ κατεδικάσθη τὸ «Φλέρτ»; (Συζητήσεις μὲ πολλὰ σχόλια).

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΟΙ ΔΡΟΜΟΙ. Τὰ γυμνὰ καὶ ἀνήθικα κάρτ-ποστᾶλ. (*Ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε τίποτε, διότι εἶνε ἀκαταδίκτων).

Ὁ Κόκκορας

Ἡ ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ { Η ΜΑΡΙΚΑ
                  { Η ΠΙΠΙΤΣΑ

(Ἡ Σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις).

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας).

ΜΑΡΙΚΑ (μόνη).

Μπήκε ἡ Σαρακοστή
Πέρασε τὸ Καρναβάλι
Ἐσθυσε ἡ κάθε τρέλλα
Ἐπεράσανε κ' οἱ μπάλλοι
Καὶ μᾶς μένουσιν τώρα πλέον
Αἱ γλυκεῖαι ἀναμνήσεις!...
ὦ! τί φρίκη... Ἐλα τώρα
Μ' ἀναμνήσεις γιὰ νὰ ζήσης...
Σὰν νὰ λέμε, τὴν κοιλιὰ σου
Νὰ γεμίσης μὲ ἄερα.
Ἄ! ψυχὴ μου, Καρναβάλι
Ναῖτανε κάθε ἡμέρα...
Ἐλα τώρα νὰ νηστεύης
Γλυκὰ λόγια καὶ φιλιὰ
Καὶ νὰ μ' ἡμπορῆς νὰ πέσης
Σὲ ἄνδρος τὴν ἀγκαλιά...
Ἐχουν δικηο ποῦ γρηᾶ
Λένε τὴ Σαρακοστή...
Τὰ ἀπαγορεύει ἔλα!
Τί μπαμπόγρηα σωστή!

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΑΡΙΚΑ καὶ ΠΙΠΙΤΣΑ (Εἰσερχομένη).

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Καλημέρα.

ΜΑΡΙΚΑ (ἐγειρομένη). — Ἄ! καλῶς τὴν!

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Μπά! καλέ, τί ἔχεις πάλι;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἀχ! καυμένη, ἀφησέ με
Ἐκέφθηκα τὸ Καρναβάλι,
Τοὺς χορῶς καὶ τὰ ξενούχτια...

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Ἀχ! περάσανε καὶ πάνε...

ΜΑΡΙΚΑ. — Καὶ πῶς ἤθελα, καυμένη,
Καρναβάλι πάντα νάνε...

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Καὶ αὐτὸ ποῖος δὲν τὸ θέλει;
Ἄλλᾳ... νὰ εἴπω δὲν εἶνε...
Καὶ αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι
Εἶν' ὀλίγαι...

ΜΑΡΙΚΑ. — Καὶ ἐκεῖναι
Τόσο γρήγορα περνοῦνε
Ὅστε δὲν μᾶς ἀπομένει
Ἡ ἀνάμνησις καὶ μόνον!...

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Ὅσα λέμε, καυμένη,
Εἶνε λόγια τοῦ ἄερος...
Θέλεις εὐτυχῆς νὰ ζήσης;
Ὅταν δὲν μπορεῖς ἄλλοῶς
Ζῆσε μὲ τὰς ἀναμνήσεις...

ΜΑΡΙΚΑ. — Τί μὲ ὠφελοῦν ἐμένα
Περασμένες ἀναμνήσεις;
Ὅταν σοῦ ἀπαγορεύουν
Νὰ γλεντήσης, νὰ φιλήσης,
Ἡ νὰ σὲ φιλήσουν ἄλλοι;
Νὰ σοῦ λέν': «Ἐκεῖ νηστεία»...
Σὺ, δὲν μοῦ λές, ἔλα αὐτὰ
Τὰ περᾶς τάχα γι' ἄστεια;
Ὅπως καὶ προχθὲς ἀκόμα...

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Μπᾶ;... Γιὰ πὲς μου τί συνέθη...

ΜΑΡΙΚΑ. — Εἰς τὰ Κούλουμα ποῦ πῆγα

Ἐκεῖ ποῦχαμε ἀνέθη,
Εἰς τὸ ὕψωμα νὰ φάμε,
Εἶχε μὴ παρῆα πάει
Σὰν κ' ἐμᾶς εἰς τὴν λιανῆ...
Σαρακοστιανὰ νὰ φάη...
Δὲν ἀργήσαμε, ποῦ λές,
Καὶ πολὺ νὰ γνωριστοῦμε
Καὶ ἡ δύο, ἡ παρῆες,
μὴ παρῆα νὰ γινοῦμε...
εἶμεθα τὸ ἔλον ἔξη
Δυὸ, ἐγὼ μὲ τὸν πατέρα,
Ἄπ' τοὺς ἄλλους ἡ μαμμά,
ὁ μπαμπᾶς, ἡ θυγατέρα
καὶ ὁ γυιός. ὦ! ἕνας νέος
ἔλος σὶκ καὶ ἔλος χάρι
ἔπου ξέρει μὲ τὰ μάτια
Τῆς ἀγάπης τὸ τροπάρι
Νὰ τὸ λέη. Γιατὶ πάντα
Στὸ τραπέζι μὲ κυττοῦσε...
Καὶ δὲν ἀργήσα νὰ νιώσω
Ἐρωτα πῶς ἐζητοῦσε...
Τοῦδῶσα νὰ καταλάβη
Πῶς κ' ἐμένα μοῦ γουστᾶρει...

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Αἱ! Λοιπὸν;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἄπ' τὴ χαρὰ του
παρ' ὀλίγον νὰ κρεπάρη...

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Τί ἀπέγινε κατόπιν;

ΜΑΡΙΚΑ. — Κύττα κείνος, κύττα γῶ...
Ἐπερνοῦσε ἔτσι ἡ ὥρα...
Γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ,
Ἄφ' οὐ φάγαμε, δὲν ἔξρω,
Πῶς ἔθρεθήκαμε πρὸς κεί
Ἄπ' τὴν ἄλλη τὴν παρῆα
Ποῦ γὰ τὴν πολιτικὴ
Μὲ φωνᾶς ἐσυζητοῦσε
«— Ἀχ! μοῦ λέει, σὲ λατρεύω
» Ἀχ! μοῦ πῆρες τὴν καρδιά
» Ἐνα βλέμμα σου γυρεύω...
» Μῆχεις, πίστεψε, τρελλάνει...
» Ἐνας λόγος σου ἀρκεῖ
» Εὐτυχῆ γιὰ νὰ μὲ κἀνη...
» Ἡ καρδιά μου σοῦ ἀνήκει
» Θᾶνε αἰώνια πιστῆ...»

ΠΙΠΙΤΣΑ. — Καὶ ἐσὺ τί τ' ἀπεκρίθη;

ΜΑΡΙΚΑ. — Πῶς εἶνε πᾶ... Σαρακοστή...
Κι' ἔτι τότε μοῦ ζητοῦσε,
Ποῦταν Καθαρῆ Δευτέρα,
Ἐπρεπε νὰ τὸ ζητήσῃ
Μὴ, προτιθέρα, ἡμέρα...

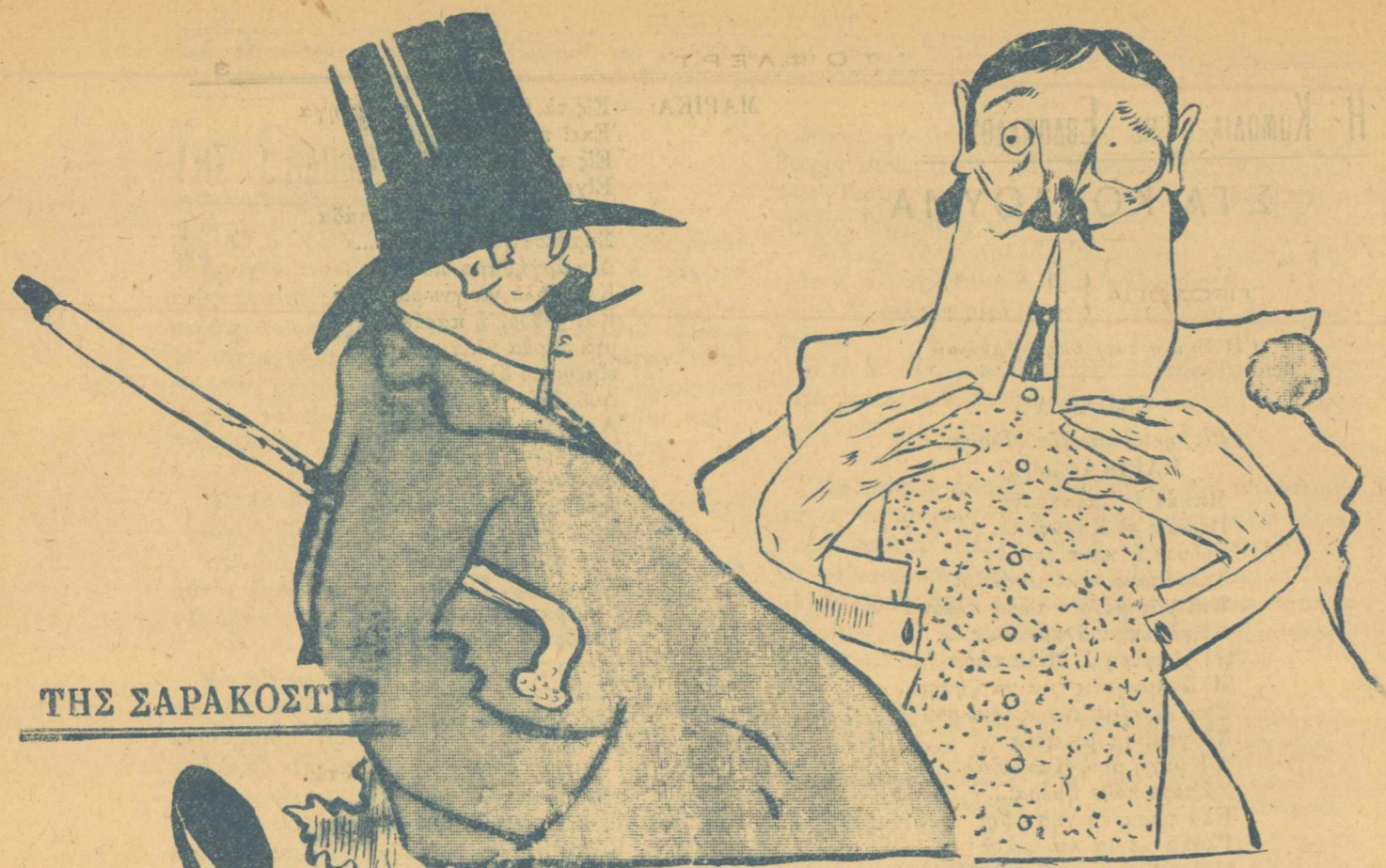
ΚΑΙ ΑΙ ΔΥΟ. — Πῶ! πῶ! πῶ! Εἶνε φρικτὸν
Καταδίκ' εἶνε σωστή
Νὰ μὴν κἀνη ν' ἀγαπήσης,
Ἐπειδ' εἶν' Σαρακοστή!!
Νὰ νηστεύης ἀπὸ ἔλα,
Νὰ νηστεύης τὰ φιλιὰ,
Νὰ μὴν ἡμπορῆς νὰ πέσης
Σὲ ἄνδρος τὴν ἀγκαλιά...
Πῶ! πῶ! πῶ! Εἶνε φρικτὸν
Καταδίκ' εἶνε σωστή
Ἄπὸ ἔλα νὰ νηστεύης
Τώρα τὴ Σαρακοστή.

Ὁ ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΑΔΥΝΑΤΗ

Στὸ παρθῆρι, δταν σὲ βλέπω,
Κοπέλλα μου, κάθε ἡμέρα
Ἄνω μέσα μου — Δὲν μοιάζει
Σὰν τὴν... Καθαρῆ Δευτέρα;

Ὁ Μάγκας.

ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

— Αν και πέρασε και πάη της 'Αποκριάς ή τρέλλα
'Όπου γέλαγε ο κόσμος χόσκοντας, εδώ κ' έχει
'Εξακολουθούν και μένουν με ψηλά ποδά καπέλλα
Και δυο ψηθαμές κολλάρα μ α σ κ α ρ ά δ ε ς μαρικοί.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

— Για δες, άνδρα μου, εκείνον τόν νέον και εκείνη τη νέα
έχει στὸ δρόμο που τὰ φη ν ο υ ν; ...
— Τι λές, γυναϊκά μου, εκείνοι τώρα είνε επάνω στη β ρ ά σ η.
του ἔρωτος.

— "Αχ! με τρέλαινας!... Σκέψου ότι είνε Σαρακοστή...
Σκέψου ότι δὲν ἔχεις καθέλου πρέας επάνω σου... Σκέψου ότι
εἶμαι χριστιανός και ἔλα... πὲ νηστέψω μαζί σου!...

— Τὴν μωδίσταν μου δὲν τὴν ἐπληρώσατε.
Παρατηρῶ ότι ἀρχίσατε νὰ γίνεσθε πολὺ οἰκο-
νομικός.
— Μὰ κυρία μου, εἶσθε περίεργος ἀπόψε ἰσα,
ἰσα μοῦ ἐλέγατε ότι εἶμαι ἀνοικονόμητος... .

— Εκείνος: — Σὸς λέγω, νέτα σέτα, πὼς ἂν μάθω,
ότι ξαναθάβασες τὸ «Φλέρι», θὰ πάμε 'ς τὴν Ἀθήνα
και θὰ γίνουμε ἀπὸ δυὸ χωριά.
— Εκείνη: — Καλά. Μὰ γὰ νὰ γίνουμε ἀπὸ δυὸ χω-
ριά, τότε μένω ἐγὼ στὴν Κηφισσιὰ μόνη μου.

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΟΥ "ΦΛΕΡΙ" ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

— Ὁ Κατάσκοπος: — Καὶ σὺ τὸ διαβάζεις τὸ «Φλέρι»? Νά, τὰ μάτια σου μοῦ φαίνονται
φουσκομένα.
— Ὁ Χόντζας: — Τζάνεμ' μπέη μ'! Ἐγὼ κ' ἂν τὸ διαβάσω, τί καταλαβαίνω. Φάξε με!
Νά, δὲν ῥωτῆς και τὸ χαρέμι;

Το Διηγηματάκι Μας

ΜΑΣΚΕ...

(Τελευταία αντίληψις τῆς ἐφετεινῆς Ἀποκρύπτου).

Καίτοι ἦτο ἡ τελευταία ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεω, ἐν τούτοις ἡ ἀποκρηάτικη κίνησις ἦτο ἐντελὸς σβουμένη. Οὔτε ἄμμοιο μασκαράδων, οὔτε ζωὴ καὶ κομιτῶν, οὔτε τίποτε.

Κάπου, κάπου μόνος ἐθεῖτο κανένας μασκαρῶς, τὸν ὁποῖον ἔταν ἀντελαμβάνοντο οἱ διάφοροι ἄμμοιοι τῶν ἀμασκαρέντων μασκαράδων, τὸν ὑπεδέχοντο μὲ τὰς συνήθεις ἰαχάς :

— Ἀαῖααα— ὦῶ... Μπρρ... .

Εἰς ἐπίμετρον αὐτῆς τῆς Ἀπόκρηας, ἦτις ἐφέτος ἦτο σοσιτὴ ἀπὸ κ ρ α, λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ μετὰ μεσημβρίαν. Ὁ κόσμος ἔλος ἐμαζεύετο μέσα καὶ μόνον ὁ κ. Τιμολέων παρηκολούθει τὴν κυρίαν Μαρίκαν μετ' ἐπιμονῆς.

Τὴν εἶχε παρακολογήσει ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος.

Βῆμα πρὸς βῆμα, κοντὰ τῆς, σιτὸ πλάι τῆς τόρα, ἔπειτα ὀλίγα μέτρα ὀπισθὲν τῆς, πάντοτε ἄμμος εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν ὥστε νὰ ἤμπορῇ νὰ τῆς ὀμλῇ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούουν οἱ διαβάται καὶ χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον ἡ ἀκεραιότης του ἀπὸ τὰς αἰφνηθίας διαθέσεις τοῦ ὀμπερλίνου τῆς.

Ἡ βροχὴ, ἐπὶ τοῦτε τὸ διασπασμένον χῶμα τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκαθάριζε τὰ μάρμαρα τῶν πεζοδρομίων. Ὁλονὲν ἐγένετο ἰσχυροτέρα καὶ ἐνόσφ ἐπροχώρον πρὸς τὸ τέρας τῆς ὁδοῦ, ἐκεῖνος ἐγένετο περισσότερο διάπυρος περισσότερο ἐκφραστικὸς, ἐνῶ ἐκεῖνη πάντοτε ἀδιάφορος καὶ βιαστικὴ.

— Μὰ οὔτε ἓνα βλέμμα σου δὲν ἀξίζω λοιπόν; τῆς ἔλεγε, μὲ ἄλλην τὴν τρυφερότητα τὴν ὁποῖαν τοῦ παρῆντο τὰ τεσσαράκοντα πέντε ἔτη, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἡ χάρις του καὶ τὰ εἴκοσι τὰ ὁποῖα ὑπεβάσταζεν ἡ βελῶδα του.

Καὶ ἀληθῶς, οὔτε ἐνὸς βλέμματος δὲν τὸν εἶχεν ἀξιώσει ἡ ἀμείλικτος, καθ' ἄλλην τὴν μακρὰν ὀδοιπορίαν των.

Μόνον κατὰ τὴν πρώτην συνάντησίν των, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Ζαχαράτου, εἶχε ρίψει μιὰ κρυφὴ ματιὰ ἐπάνω του, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος οὔτε ἐπρόφρασε κἄν νὰ ἀντιληφθῇ.

Καὶ τότε εἶχε θανατώσει τὴν κατάμυρνον κόμην καὶ τὸν μύστακά του, καὶ τὰ φρύδια του, ἔλα μελανά καὶ στίλβοντα, καθὼς τὸ πτέρωμα τοῦ κόρακος.

Ἡ περιβολὴ του ἄμμος καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, καὶ τὸ καμπουριασμένον σῶμά του δὲν τῆς εἶχον κάμει καμμίαν ἐντύπωσιν, καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποῖαν ἔδειξε πρὸς τὸν ἐθελοντὴν συνοδὸν τῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ἐκεῖ, εἰς τὴν γωνίαν, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠραγκάσθη νὰ σταθῇ ὀλίγον.

Ὁ συνοσιαμὸς ἦτο μεγάλος καὶ ἡ ὁδὸς δυσχερής.

Ὁ κόσμος, φεύγων τὴν βροχὴν, ἔσπευδε νὰ χωθῇ μέσα εἰς τὰ καφενεῖα.

Ὁ συνοδὸς ἐσιτάθη καὶ αὐτὸς ὀλίγον παρέκει. Ἡ

συνοδοιπορία τὸν εἶχε κουράσει. Ἐβγαλε λοιπὸν τὸ γαπέλλο του διὰ νὰ σπογγίωσιν τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, ἐνόσφ ἐκεῖνη ἀνέμενε, καὶ νὰ τῆς δείξῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ τὰ κατάμυρνα μαλλιά του...

Ἡ βροχὴ ἡ ὁποῖα ἐπιπτεν εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἔλουε καὶ τὴν ἀσκεπτὴ κεφαλὴν του καὶ τῶρα πλέον ὁ ἐρωτόληπτος ἐσπόγγιζε μαζὶ μὲ τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ νερὸ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε περιχύσει.

Καὶ σπογγιζόμενος προσεπάθει μὲ κάθε τρόπον νὰ τὴν κάμῃ νὰ σραφῇ καὶ νὰ τὸν ἴδῃ.

Τὰ μαῦρά του μαλλιά τοῦλάχιστον, τὰ κατάμυρνα, τὰ ὁποῖα τόσοσιν ἐμίλουν περὶ τῆς νεαζούσης ἀκόμῃ καρδίας του.

Καρμὰ φορὰ ἡ ἀμείλικτος ἔγραφα ἐστράφη, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν παρατηρήσῃ καλὰ ἐξερράγη εἰς ἀτελεντήτους γέλωτας!...

Τὸ πρόσωπόν του ἔλον ἦτο κατάμυρνον. Οἱ μύστακές του ἔσταζον μελανάσιν σιαγόνας ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸν ἐπιστήθιον.

— Χά... χά... χά... Καλὲ δὲν μοῦ τὸ λέτε ὅτι τόση ὄρα τῶρα εἶθε μασκέ;

Καὶ τότε, ἐνῶ ἐκεῖνος, τεθορυβημένος καὶ ὥσει κερραυνόπληκτος ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχε κάμῃ ἡ μορφὴ του, ἴστατο ἀκίνητος καὶ ἄφαντος, ἐκεῖνη δὲ πάντοτε σκληρὰ, πάντοτε γελῶσα, πάντοτε ἀληθῆς, σρεφομένη πρὸς τὸν ἐκεῖ δά, ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓνα μπαλκόνι, ἰστάμενον σιλιβοτήν τοῦ εἶπε :

— Νὰ σοῦ πῶ, λοῦστρο!... Γνώρισε, σὲ παρακαλῶ, τὰ μούτρα τοῦ κυρίου!

Καὶ πράγματι ἐπρεπεν ὁ λοῦστρος νὰ γνωρίσῃ τὰ μούτρα τοῦ κυρίου μὲ τὴν τεσσαρακονταπενταετῆ ἡλικίαν καὶ τὴν εἰκοσαετῆ βελλάδα, διότι ἡ βροχὴ εἶχε ξεπλύνει τὴν μορφήν, μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχε βάνει τὸ ἐπερχόμενον γῆρας ὁ ἀτυχῆς ἐρωτόληπτος...

Ὁ Ἀριστερὸς Ψάλτης

(Ὁ κ. Ἀριστερὸς Ψάλτης διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσῃ τοὺς φίλους τοῦ «Φλέρτ» νὰ τὸν συγχωρήσουν. Ἀνάγκη σπουδαία καὶ ἀνυπέβλητος δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ γράψῃ ἐπιμεμημένον διήγημα, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τόσοσιν ἠγαπήθησαν καὶ ἐθαυμάσθησαν. Οὐχ ἦττον ἐλπίζει νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ ἄλλοτε τὸ σημερὸν ἀτύχημα).

Ὁ ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΙ' Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ

(Ἀφιερῶνται σὲ μιὰ Πειραιώτισσα)

Ὁ σύζυγος στήν σύζυγο μὲ γλῶσσα ὀμιλεῖ
Καὶ τῆς ὑπόσχει ὁ φτωχὸς καὶ φούρνους καὶ καρβέλια
Κ' ἐκεῖνη σκύβει καὶ γλυκὰ σιτὸ σιτὸμα τὸν φιλεῖ
Καὶ νῆσον τρυφερότητες, τσακίσματα καὶ γέλια.
Ἐνῶ δὲ φεύγει ὁ φτωχὸς ἀπὸ χαρὰ γεμάτος
Ἀνοίγεται ἡ πόρτα του καὶ μπαῖν' ἓνας σπαθαῖτος.

Enfant Gâté.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ

Σὲ κννηγῶ, σὲ κννηγῶ
Μὰ τίποτε δὲν κάνουμε,
Μόνον μιὰ τρύπα σιτὸ... νερὸ
Καὶ τὸν καιρὸ μας χάνουμε...
Τὸ Γαῖδουράγκαθο.

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἦταν, ποῦ λές, Σαρακοστή,
Ποῦ καθένας μας νηστεύει,
Ποῦ δὲν κάνει νῦπ νὰ τρώῃ
Κρέας, ἢ νὰ μαγειρεύῃ ...

Γιατὶ ὀποιος μαγειρέψῃ
Κρέας ἢ καὶ ὀποιος φάει,
Ὅπως λένε τὰ βιβλία,
Εἰς τὴν Κόλασι θὰ πάῃ ...

Μὰ, ἐγώ, μὰ τὴν ἀλήθεια,
Ἀπὸ τέτοια δὲν πιστεύω
Καὶ γὰρ αὐτὸ, καλοῦ-κακοῦ,
Κρέας μοναχὰ νηστεύω.

Σ' ἄν ἐργατικὸς ποῦ εἶμαι,
Καὶ δυνάμεις γὰρ νὰ ἔχω,
Τρώγω λαδερὰ φαγιὰ
Στὴ δουλειὰ γὰρ νὰ ἀντέχω....

Κι' ἡ γυναικὰ μου ἐπίσης
Συμφωνεῖ κι' αὐτὴ μὲ μένα
Καὶ μοναχὰ γνώμη ἄλλη
Ἔχει πάντοτε σὲ ἓνα.

Ὅταν τῆς εἰπῶ νὰ φτιάσῃ
Γιαχνὶ πρόασσο ἢ πλακὶ
Ἄ! ! τὴν πλάνουν τὰ μπουρῖνια,
Γίνεται μανιακὴ....

— Τι; μοῦ λέει. Πῶς τὸ εἶπες;
Πρόασσο θέλεις γὰρ νὰ φάω;
Τάχατε δὲν τὸ γνωρίζεις
Πῶς ἐγὼ δὲν τ' ἀγαπῶ;

— Μόρ' γυναικὰ, φάε πρώτα ...
Ἄδικα ἔτσι φωνάζεις...
— Ἔχει κόρδες, ἔχει σάλια,
Οὔφ!, καῦμένε, μ' ἀηδιάζεις....

Τότε ἐθύμωνα κι' ἐγὼ
Καὶ μούρχότανε νὰ σκάσω,
Γιατὶ καὶ μικρὸς ποῦ ἦμουν
Μ' ἄρρεσε πολὺν τὸ πρόασσο....

Καὶ μοναχὰ παντρεμμένος
Τὸ φαῖ αὐτὸ νὰ τρώγω
Ἐπαφα χωρὶς νὰ θέλω....
Γὰρ μοναχὰ ἓνα λόγο,

Ποῦ σὰς εἶπα. Νὰ τὸ φτιάσῃ
Ἡ γυναικὰ μου δὲν θέλει....

Κι' ἄν ὀλίγο ἐπιμείνω
Εἰς τὸ διάβολο μὲ στέλλει...

Ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε....
Γὰρ τὸ πρόασσο πάντα γαχνίγια
Κι' ἤρχοντο, μὲ τὴν σειρά τους,
Ἡ φωνὲς καὶ τὰ μπουρῖνια.

Κι' ἀπὸ τῆς πολλῆς φωνῆς
Ἐπαθαίναμε βραχνάδα
Ποῦ ἔπνοῦσε ὁ λαιμὸς μας
Μιὰ ὀλόκληρος βδομάδα!

Ἐξαφνα, προχθές, ἡ δοῦλα,
Μία ὀμμορφη κοπέλλα,
Μὰς σερβίρει σιτὸ τραπέζι
Γιαχνὶ πρόασσο σιτὴν πιατέλα....

Ἡ γυναικὰ μου μὲ βλέπει
Μ' ἓνα βλέμμα πονηρὸ
Καὶ μοῦ λέει: — Τὸ χαιτῆρι
Ποῦ ζητῆς τόσοσιν καιρὸ

Νά! Σοῦ ἔγιν' ἐπὶ τέλους...
Φάε τώρα νὰ χορτάσῃς
Καὶ τοὺς τσακωμοὺς μας ὄλους
Ἄντρα μου, νὰ τοὺς ξεχάσῃς...

Ἦτανε μαγειρευμένο
Ἄχ! ψυχὴ μου, μία τραῖλλα...
Κι' ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ λάδι
Ἐπλεξε μὲς τὴν πιατέλα.

Ὅταν ἔφαγε κ' ἐκεῖνη,
ὦ! τῆς ἄρρεσε κι' αὐτῆς
— Εἶχες δίκιο νὰ γαχνιάζῃς,
Μοῦπε, καὶ νὰ τ' ἀπαιτῆς ..

Εἶχες δίκιο. Τί γλυκὸ
Ποῦ εἶνε τὸ φαῖ τοῦ πρόασσου
Ἀπ' αὐτὸ ὅσο κι' ἄν φῆς
Γλύφεις καὶ τὰ δάκτυλά σου....

Κι' ἀπὸ τότε πρόασσο θέλει
Γὰρ νὰ τρώῃ κάθε βράδου
Καὶ εἰς τὸ φαῖ φροντίζει
Μπόλικο νὰ πέφτῃ λάδι ..

Κι' ἔτσι ἐπαφαν ἡ γαχνίγια
Ἡ βρισῆς καὶ ὄλα τ' ἄλλα
Καὶ περῶ τώρα μαζὶ τῆς
Μέρα-νύχτα μέλι-γάλα...
Γράννης Μάγκας

ΑΠΟΚΡΗΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ — Συλλογισμένη οι θεωρώ,
Χρυσή μου κοπέλα...
ΑΠΟΚΡΗΑ — Φιλοσοφώ γερόντισσα...
Κατόπιν από τα φιλιέ,
Την τρέλλα, τους χορούς,
Τα γέλοια, τα παιχνίδια
Τώρα να τρών οι άνθρωποι
Μαρούλια και κρεμμύδια!!!!

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Μολονότι είμαι γέρος, να σάς πω, με την αλήθεια,
Μ' έσκανδάλισαν όλγιο τα άπέναντί μου στήθεια
Της κοπέλας που ρεμβάζει, πούνε μιά θεά σωστή...
Πλήν τί λείο; Είν' γιαμέ πρό πολλού... Σαρακοστή!

ΑΙΝΙΓΜΑ

Χάρτες κ' ή τράκι, κλοσμένες
'Από φως κι' από σβήτρα...
'Αλλά όλοι προσιμάνε.
'Απ' της τράκις τή μαυριτέρα.

ΠΑΣΤΡΙΚΗ

— Τραβάει με τους φίλους της σαμπάνια
κυλιέται νόχτα-μέρα έδω κ' εκεί
και όδός του πάλι και νερά για μωόνια
για να την λέν πως είναι... παστροπική.

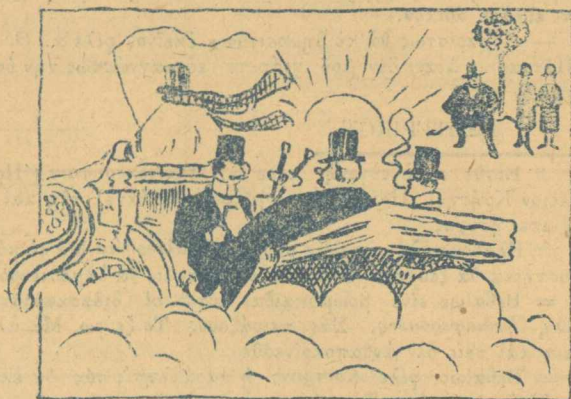
'Ο Στέργος: — Τό παρασκευοντάχισες περά με τον ένα και με τον άλλον. Δέν σκέπτεσαι τοδλάχιστον ότι είναι Σαρακοστή;
'Η στέργος: — Καί βέβαια, γέρο μου. 'Ελησημόνησες όμως, ότι και τή Σαρακοστή άπόδημη λένε για τον Κόρονο...
των δυ άμ ε ω ν;

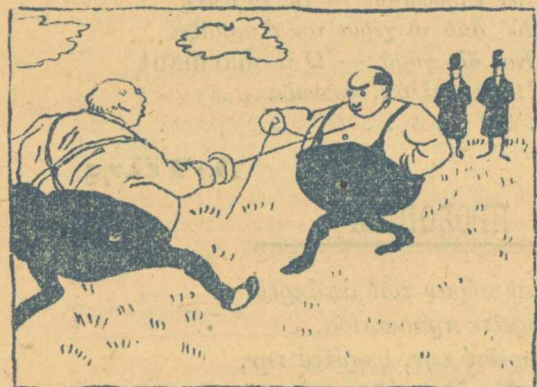
Ο ΝΕΡΦΟΜΑΡΤΙΑΣ

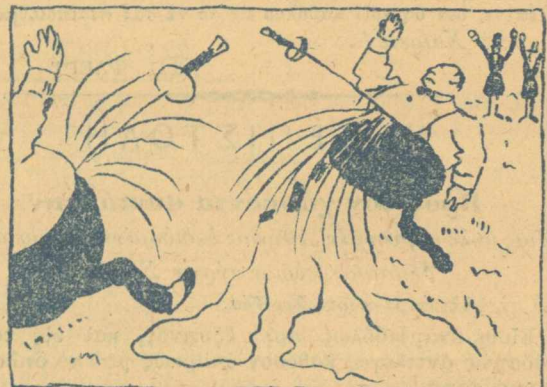
1. — Βοή αδερφέ, δείχνοναι, ως βλέπεις, στη δουλειά μου...
 — Τίποτα! Έγκραμίστηκες επάνω 'ς την κοιλιά μου.
 — Δεν είδα, παραπάνω. — Αδελφά μου, να τα αφήσεις.
 Είσαι γαϊδουρί. — Κύριε! Είσαι και σὺ επίσης.

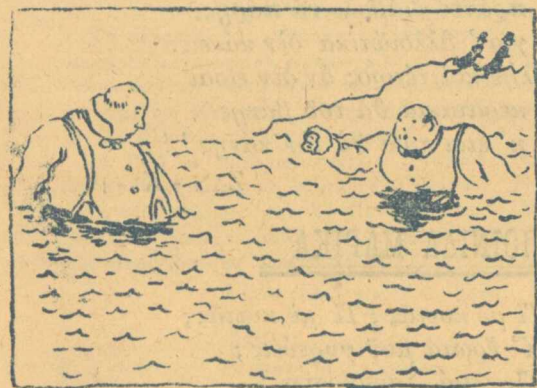
2. Το πράγμα ἦτο προφανὸς ἐκ τῶν τρομερωτέρων.
 Οἱ μάρτυρες ὠρίσθησαν, λοιπὸν, παρ' ἀμφοτέρων,
 καὶ τὴν ἀδελφὴν, ὡς ἀπαιτεῖ τῶν εὐγενῶν ἡ τάξις,
 εἰς ἓν ἀπόκεντρον ἀγρὸν ἀπήλθον ἐφ' ἀμάξης...

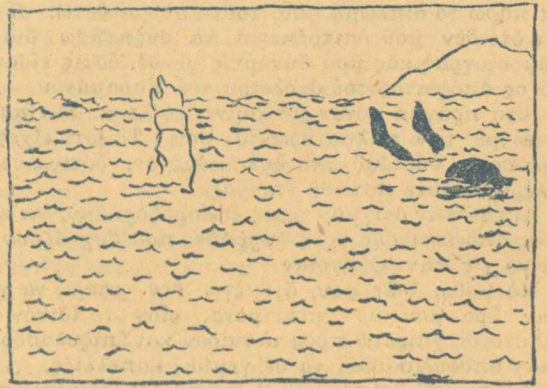
3. Τῶν ἀντιπάλων ἕκαστος, μὲ ἀγρῶν τὸ ὕψος,
 εἰς τὴν νευρώδη χεῖρά του ἀνέλαβε τὸ ἔξωτος,
 καὶ ἤρχισα δεινὸς ἀγὼν, μεγάλης ποικιλίας,
 πλὴν ἀμφοτέρων ἀπειλῶν τὰς σεβαστὰς κοιλίας...

4. Ὅτε εἰς τὸν ἀγῶνά των ἐκείνων τὸν μεγάλον,
 μὲ τέχνην συγκροτούμενον καὶ προφυλάξεις τόσας
 τὰ ξίφη ὀλισθαίνουσι τῶν δύο ἀντιπάλων
 καὶ τὰς κοιλίας των τρυποῦν τὰς ὑδροπικιώσας...

5. Οἱ μάρτυρες, οἱ βλέποντες τοὺς δύο καταρράκτας
 ἀπὸ τὸν τρόμον τοῦ πνιγμοῦ, ὑπερηγήσαν τοὺς φράκτας.
 Ἀφίνουσι τοὺς μαχητὰς εἰς τὴν ὑγρὰν των μοῖραν,
 καὶ μόλις διαφεύγουσι τὴν τρομερὰν πλημμύραν...

6. Καὶ τέλος εἰς τὰ ὕδατα οἱ μαχηταὶ ὠλισθήσαν...
 καὶ εἰς τῆς ὑδροπικίας των τὴν λίμνην ἐδυθήσαν...
 τὸ ὕδωρ ἐπελάγωσε τὰ σώματά των κρύψαν,
 καὶ ἐπύσεν ἡρωϊκῶς τῆς ἐχθρας των τὴν δίψαν!..

ΤΩΝ ΚΟΥΛΟΥΜΩΝ

— "Ε, λοιπὸν, τί κάνετε σεις αὐτοῦ; χαλάτε τὰ κούλουμα;
 — "Ὅχι δὲ καθήμεν καὶ αὐ. Τώρα γρήγορα; ... Τώρα τὰ
 φ τ ι ἄ ν ο υ μ ε . . .

ΣΤΑΣ ΕΠΙΣΚΕΥΕΙΣ

Ἐκείνη: — Καλὴ γὰρ κότταζε, Ζοζό μου, τί
 γδύμα εἶν' αὐτὴ!
 Ἐκείνη: — Φυσικά, Νίνα μου! Μὲ τέτοια
 πολυτελῆ εἰκόνα που ἐπὶ ἔγαν κι' ἐφ τ ι α σ α ν
 ποῦ νὰ τοὺς μείνουν περὶ χρήματα νὰ φτιάσουν
 ρούχα!...

Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΙΚΩΝ

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΖΟΛΑΣ ΔΕ-ΜΟΝΤΑΛ

Τῆς ἀναλαδοῦσης τὴν Ἀρχισύνταξιν τοῦ «Φλάρε» μετὰ τὴν φυλάκισιν

ΤΟΥ ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ «ΠΕΤΕΙΝΟΥ».

ΣΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Προχθές τὰ κούλουμα έπάρην κ' έγαλάσανε
Κι' έγώ δέν 'ξέρω πώς έτσι έπαράσανε και τὰ φτιάσανε
Και τώρα τὰ κρυφομιλούν. Τί όμως θάπογγίνη
Κανείς δέν ξέρει μοναχά 'Εκείνος και 'Εκείνη.